

„Ja, Moder har jo haft stor Indflydelse paa dig, véd jeg.“

„Saa var det ogsaa en anden Gang. Moder havde Besøg af den gamle Pastor Hagensen, der var hendes gode Ven. De har vel siddet og talt sammen om at bestemme Livskald for Børn eller Sligt . . . det véd jeg nu ikke. Men tilsidst pegede Moder paa mig og sagde: „Hvad ser saa min Søn ud til at skulle blive?“ Jeg maatte gaa helt hen til den gamle Mand; han tog mig under Hagen, og da han havde set lidt paa mig — jeg husker det saa tydeligt, som var det sket i Gaar — lagde han Haanden paa mit Hoved og sagde: „Du bliver nok en Kirkens Mand, tror jeg vist.“ Jeg var dengang ikke mere end tretten Aar.“

„Men hvordan er du kommen til at tænke paa disse Ting netop nu, Emanuel?“

„Hvad siger du?“

Han løftede Hovedet og saa' overrasket op.

„Hvordan er du kommen til at tænke paa de Ting netop i Dag?“ gentog Betty.

„Aa jo,“ sagde han og lagde atter Hovedet stille ned i sin Haand. „Jeg skal sige dig, Betty . . . saa mange Aar er det altsaa, siden jeg fik Indvielsen. Fra Barndommen har min Livsvej været ligesom skæbnebestemt. Og dog har jeg indtil